het wel zoo wezen." En toen ook de anderen Karel bijvielen, was hij volledig van zijn eigen superioriteit, en daarmede van de noodzakelijkheid van een gepasten trots, ten volle overtuigd.

„Wat 'n knul," zei hij minachtend van een voorbijganger, die een hoed van wat oudmodischen vorm droeg.

„Die wil ook meedoen," heette het van een jonkman, die op zeer stijve manier met een wandelstok en een paar lichte handschoenen te werk ging.

„Bespottelijk," klonk het smalend ten laste van een met hoogen hoed en gekleede jas als heer vermomden man uit het volk, „bespottelijk, die lui zien er het netste uit in een frisch boezeroen en hun manchester werkbroek."

Van de meisjes en vrouwen zagen deze koele critici een weinig meer door de vingers. Een aardig gezichtje maakte ook in hun, hoe jeugdige oogen ook, hoed of japon, die armoedig of lang uit den smaak was, wel goed. Eigenlijk hielden die vijf jongelieden zich of het voor hun oververfijnde geblaseerde zielen een helsche marteling was om zich temidden van de gewone aardsche menschheid te bewegen. Geen evennaaste, die ook maar een klein beetje opvallend of smakeloos eruit zag, of deze modeheertjes spraken er met minachting, weerzin, ja met een vertoon van werkelijke walging over, of wel ze bespotten hen op wat zij meenden fijn-wreede, meedoogenlooze manier.

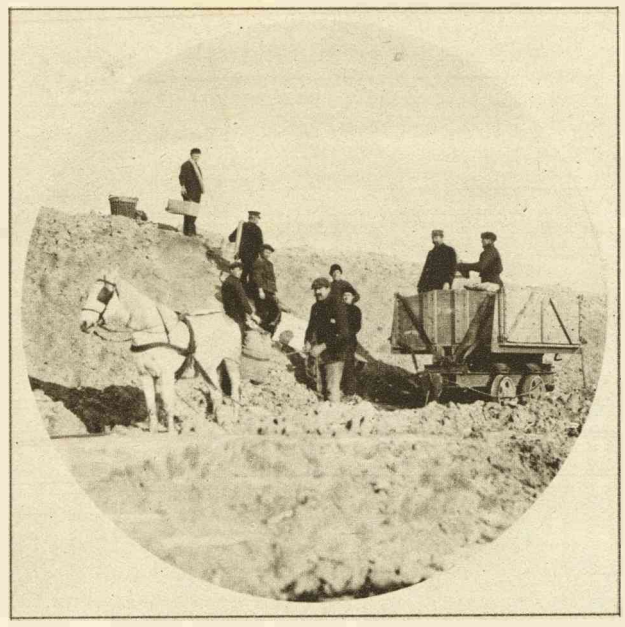
„Neen maar, lui, kijk me daar eens 'n gebak zitten," riep Jan gillend van de pret, en hij wees naar een onverschillig uitzienden, zwaarlijvigen boerenman, die met een hooge zijden pet op het hoofd en een roodgeblokten zakdoek om den hals, met een helblauwen veekooperskiel aan, en hooggele met koperen spijkers beslagen klompen op het terras van een volkscafeetje zat, en met wellust de wangen bol uitrondend, zat te blazen op zijn koffie, die hij uit het kopje op het schoteltje gegoten had.

Alle jongelui hadden hem in de gaten gekregen, en gichelden bij den aanblik van dien zonderlingen, ouderwetschen, echt boerschen boer als van een oud prentje, en spaarden hem hunne spottende of grappig meelijdende opmerkingen niet. Alleen Frits deed niet mee. Die lachte niet, keek niet, sprak niet .... Bloedrood was hij plotseling geworden, dan werd hij bleek. Het leek daar eensklaps of hij iets zeggen wou, iets roepen wou, luid, luid roepen, zoo bewoog hij den mond, en toch kwam er geen geluid uit ... Zijn oogen hadden een schuwen schrik, hij sloot ze een wijle als overmand. Gedurende een ondeelbaar oogenblik was het of zijn tred aarzelde ... Want die boer, die bespottelijke, ouderwetsche, ongemanierde boer was zijn vader. Zijn eigen vader, dien hij liefhad, waarachtig liefhad. In die secondekorte aarzeling had zijn ziel een geweldigen tweestrijd gevoerd, en. . .hij, Frits, had den strijd verloren ... Zie, zie, hij liep reeds weder verder met de verdwaasde jongelieden, gereed tot het bespotten, het minachten weer van andere, onbekende menschen, die zich zouden opdoen. Hij liep reeds weer voort naast die vrienden, die . . zijn vader bespot hadden, zijn lieven, goeien vader, die hem, zijn oogappel, niets ter wereld zou weigeren ; zijn vader, zijn ontzaglijk goeden vader, die misschien één gebrek had, zijn grenzenlooze liefde voor hem, zijn zoon, dien hij verafgoodde, en wien hij, Frits, in zijn verdwazing onhartelijk bejegende, hij, die nauwelijks het ouderlijk huis meer bezocht dan om er geld te halen. In een plotselingen schok ziet hij alles helder in. Hij was bang, bang voor die onbeduidende dwaze jongens, die zijn vader bespotten ..... En er gebeurt iets geweldigs in het gemoed van den knaap. Ineens, inèèns hervindt hij zijn goede zelf. Hij stelt zich vastberaden vóor de beschaafde jongelieden, en schreeuwt ze in het gelaat : „Die boer daar, die boer, dien jelui uitlacht, is mijn vader, is mijn goeie, lieve, beste vader."

En dan rent hij van de jongens, die hem verschrikt aanstaren weg. Zijn voet is licht, zijn ziel jubelt. Een zalig geluk doorstroomt hem ; hij heeft nu een goede daad gedaan, voor het eerst in zijn leven een goede daad. Als in extase ijlt hij terug naar het volkskroegje, waar de bespottelijke ouderwetsche boer op zoo onbeschaafde manier zijn koffie gedronken had, en hij stort zich op hem en omhelst hem als in een wanhoop van verbijsterende liefde.

„Vader, vader," snikt hij, „vader, vergeef me, dat ik den laatsten tijd zoo slecht voor u geweest ben, zoo . . ."

„Maar, jongen, wat scheelt je, wat is er gebeurd ? Vertel het me, . . ." doet de vader, een weinig verschrikt door het zoo plotselinge weerzien en den wonderlijken gemoedsstaat van den jongen.

DE WIERINGER POST OVER HET IJS.
De post op een kipkar wordt langs den zeedijk vervoerd.

DE WIERINGER POST OVER HET IJS.
De al meer dan 25 jaar dienstdoende postschipper Joh. Buis. van Wieringen, heeft het nu door het ijs zwaar te verantwoorden. In al die jaren heeft hij nog nooit één reis verzuimd, noch voor storm, noch voor ijs, maar nu moest hij het toch, na vergeefsche pogingen, een paar maal opgeven. Gelukkig weet de schipper nu weer dagelijks verbinding met den vasten wal te krijgen met behulp van een 6 of 7 kloeke zeelieden. Natuurlijk gaat een en ander met groote moeilijkheden gepaard. Nadat de postzakken op v. Ewijcksluis zijn aangekomen, moeten ze per schipper verder; in gewonen tijd duurt de overtocht een uur, nu echter 5 of 6 uur, terwijl men er eens zelfs een geheelen nacht over gedaan heeft. Zoodra de schipper met zijn ijsvlet in zicht komt, wordt de post bij hem gehaald met een door een paard getrokken kipkar, die dan langs den zeer moeilijk begaanbaren zeedijk van v. Ewijcksluis getrokken moet worden naar het punt waar de schipper het best kan landen, een afstand van pl.m. 5 K. M. Men ziet het en onze foto's toonen het nog weer eens zooveel te duidelijker, dat er heel wat voor noodig is om den Wieringers hun post te bezorgen. — Hierboven: De postzakken worden in den kipkar geladen, waartoe zij uit de schuit, over den gladden dijk gesjord moeten worden.

DE WIERINGER POST OVER HET IJS.
Het laden der postzakken in de ijsvlet. *(foto's Jonker.)*

En Frits vertelt hem wat er geschied is, en spaart daarbij zichzelven allerminst.

„Ik heb het niet eens gemerkt, dat de jongeheeren hier voorbijgekomen zijn," doet de vader goedmoedig.

„Ach, jij met je goedheid voelt niet eens, hoe slecht ik ben," praat hartstochtelijk Frits, die zichzelven in volle boetvaardigheid vernederen wil, „ik schaamde . . . me . . voor . . . je . . . . Begrijp je dat ?"

„Begrijpe ? Misschien wel . . . . zoo'n jongeheer als jij . . . "

„Maar het is vreeselijk, u, die zoo goed voor me bent, zoo te behandelen," snikt Frits.

„Ja, ja, maar . . .," en met een blik, als verwezen van matelooze goedheid op den knaap gericht, praat hij als aarzelend, tastend : „Maar misschien moèt dat wel, kàn je daar niet van buiten, als je hooger op wilt in de wereld."

Met zijn groven, verweerden kop blijft hij langzaam en beteekenisvol van „ja" knikken, als vond hij bij het overpeinzen ervan zijn nieuw verworven levenswijsheid bevestigd.

En Frits, de luchtig levende, zorgelooze knaap, voelt voor het eerst het ontzagwekkende van een liefde als die waartoe het hart van dezen ouderwetschen, ongemanierden boer in staat bleek. En hij zweert zichzelf alles te doen om dien schat niet te verbeuren.

DE BAND

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Voor haar schrijftafeltje zat ze. De zomermorgenzon dartelde naar binnen, een lichtvlekje danste over het witte papier, waarop ze staarde. Ze streek er een paar maal over heen. Toen begon ze te schrijven :

„Hans, ik ga weg. Ik houd het niet langer uit hier. 't Is me soms, alsof de muren op me neer zullen komen om me te verpletteren. Dat begrijp je natuurlijk niet. Je hebt nooit getracht iets van me te begrijpen. Als je daar maar één moeite voor gedaan had, zou het zoover niet gekomen zijn, maar nu is het te laat. Ik snak er naar om vrij te zijn. En dus ga ik mezelf vrij maken.

„Baby — ze aarzelde even voor ze verder schreef, vlug, vlug, haar pen krassend over het papier — blijft bij jou zoolang, tot ik hem bij mij kan hebben. Jij kunt nu beter voor hem zorgen, dan ik het zou kunnen. O, ik weet wel, dat jij me een ontaarde moeder zult vinden, en ik zie den sneer op je gezicht, als je dit leest, maar dat laat me koud. De tijd is voorbij, toen ik nog huilde om een hard woord van jou."

Ze keek even nadenkend naar de prulletjes op haar schrijftafel, het aardige inktpotje, de sierlijke presse-papier, wat bibelots, een foto. Toen schreef ze onder den brief met haar groote letters: „Alice." En het was haar, alsof ze hiermee een gedeelte van haar leven afsloot.

Ze lakte den brief, ging er mee naar zijn kamer, legde hem op zijn bureau, zóó, dat hij direct opviel. Niets kon haar nu meer terughouden. Lang zocht ze in haar kleerkast naar de meest geschikte blouse, ze koos ten slotte een eenvoudige wit batisten. Terwijl ze zich kleedde, staande voor den hoogen spiegel, zong in haar bewondering voor zichzelf, bewondering omdat ze eindelijk den moed gevonden had zich los te maken van alles. Ze voelde zich als een schoolkind met vacantie. Rtts — de boeken in een hoek, de schooltasch er boven op, potlooden, pennen, liniaal over de tafel — zoo was ze als H.B.S.-kind de vacantie ingedold.

Neuriënd een oud, half-vergeten schooliedje liep ze de gang over. Even bij Baby kijken. Ze wilde niet sentimenteel en theatraal gaan doen, ze wilde niet als apothéose een huilbui bij Baby's wiegje. Ze had alles voldoende overdacht. Maar toch — ze zou hem misschien in een langentijd niet weerzien — ze moest nog even zijn ronde bolletje zoenen. Voorzichtig schoof ze de kanten gordijntjes op zij. De jongen sliep. Een klein, dik duimpje stak in zijn mondje. Hij had zich wat losgewoeld en zijn eene voetje kwam mollig onder de kant van het wiegekleedje uitkijken. Ze kuste het voetje lang, voor ze het weer wegstopte. Toen streek ze een blond haarlokje, dat over zijn voorhoofd viel, zacht weg. Hij kreunde even in zijn slaap, begon dan hard op zijn duim, zijn heele knuistje te zuigen, zijn oogleden knipperden, alsof hij wakker zou worden. Ze stond maar bij het wiegje en keek naar hem. Hij bleef doorslapen.

(Zie vervolg op pag. 10).